

РЕШЕНИЕ

№ 28852

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5490** по описа за **2026** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение № 968/19.03.2026 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав по н.а.х.д. № 1237/2026 г. е потвърдено НП № 22-2500608 от 17.12.2025 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което спрямо „АРТИФИС“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх.А, ет.3, ап.20 е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева за извършено административно нарушение на чл.415, ал.1 КТ.

Решението е обжалвано от „АРТИФИС“ ЕООД с доводи за неправилност на съдебното решение се претендира отмяната му и отмяна на издаденото срещу касатора НП. Твърди се, че решението на въззивния съд е постановено в нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила, като е и необосновано. Конкретните упреци са, че при постановяване на решението първоинстанционният съд е подходил формално и не е обсъдил нито един от наведените в жалбата доводи. Съдът е ограничил правото на защита на жалбоподателя, като е преценил законосъобразността на НП единствено на база наличието на задължителни реквизити, без да анализира възраженията по същество. Според касатор неправилно съдът е приел, че е спазен срока по чл.34, ал.1 от ЗАНН с необоснованост на аргументите, че АУАН е бил съставен в интервал от една година от извършване на нарушението, а не от откриването на нарушителя.

Отделно се твърди, че решението е постановено при неправилно приложение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Касаторът е категоричен, че нарушение не е извършено, тъй като в текста на чл.17, ал.2 от представения трудов договор между „Артифис“ ЕООД и А. А. В. е посочено, че служителят ще работи при спазването на френските законови норми на колективните договори в хотелиерството, но отнасящи се до продължителността на работата и до седмичната почивка, приложимите правила за максимално дневно и седмично работно време, както и правилата за извънреден труд и неговото компенсиране. Оспорва се извода на СРС, че този текст не касае определянето на дните на официалните празници в приемащата държава, като стеснително е приложил изискванията на Наредбата, без да отчете волята на страните за спазване на чуждото право. Искане се отмяна на решението и отмяна на процесното НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, се представлява от адв. А. П., с пълномощно, който поддържа касационната жалба с аргументи в касационната жалба, счита, че са налице признаци на маловажност. Претендира присъждане на разноски пред първоинстанционното производство.

Ответникът по касационното оспорване в съдебно заседание се представлява от юрк. С., която оспорва касационната жалба. Счита, че при правилно изяснена фактическа обстановка за извършено нарушение по чл.415, ал.1 от КТ СРС е постановил решение, което следва да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

От данните по делото се установява, че „АРТИФИС“ ЕООД е предприятие, което осигурява временна работа, съгласно Удостоверение №432/18.04.2023г, валидно до 18.04.2027г. Между дружеството и А. А. В. е сключен трудов договор с предмет изпращане на В. на временна работа в Х. Т., Република Ф.. В чл.19, ал.1 от договора е отразено, че същият е подчинен на действащите

законали на РБ. В клаузите на договора не са отразени изискуемите в чл.3, ал.2, т.3 от Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги данни на официалните празници на приемащата държава. Този пропуск бил констатиран при извършена проверка за периода от 22.08.2024г до 14.10.2024г от главни инспектори към Дирекция „Трудова мобилност“, които са обективирани в Протокол за извършена проверка №П./14.10.2024г. В т.5 от протокола е дадено задължително предписание, че при сключване на трудови договори за изпращане на работници и служители в рамките на представяне на услуги, осигуряващи временна работа, следва в тях да се определят дните на официалните празници в приемащата държава. Сроктът за изпълнение е 15.10.2024г. Предписанието е получено лично от управителя на дружеството на 14.10.2024г, като срещу него не е постъпвало възражение и не е било обжалвано от търговското дружество. При последваща проверка, извършена в периода от 03.09.2025г до 13.10.2025г на главни инспектори при дирекция „Инспекция по труда“ С. било констатирано, че „Артифис“ ЕООД не е изпълнило даденото предписание №5 от протокола от извършената предходна проверка на 14.10.2024г. Това неизпълнение е обективирано в т.4 от Протокол за извършена проверка №П. от 13.10.2025г. Постъпило е обяснение от управителя на дружеството, в което е посочено, че в договорите на служителите бил добавен текст в чл.17, съобразен със законодателството. В чл.17, ал.2 от договора било посочено, че служителят ще работи при спазването на френските законови норми на колективните договори в хотелиерството, но отнасящи се до продължителността на работата и до седмичната почивка, приложимите правила за максимално дневно седмично работно време, както и правилата за извънреден труд и неговото компенсиране. Прието е, че посочените текстове не са идентични с дадените предписания и не отразяват дните на официалните празници в приемащата държава, предвид това и констатираното бездействие от страна на търговското дружество е съставен АУАН, на посочената дата за връчване 13.10.2025г не се е явило лице, представител на търговеца, което да го получи, поради това и свидетел по съставяне на акта е станал К. И.. Срещу АУАН е постъпило възражение от управителя на касатор, в което е описал несъгласието си с вмененото му административно нарушение по чл.415, ал.1 от КТ. Възражението не е било уважено и въз основа на АУАН е издадено НП №22-2500608/17.12.2025г на Директор дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер 1500лева за извършено административно нарушение по чл.415, ал.1 от КТ.

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства, съставът на СРС е приел за безспорно установено оправомощаването на административнонаказващия орган, както и издаването на процесното задължително предписание, което е било надлежно връчено и не е било оспорено от страната. Съдът е кредитирал свидетелските показания на актосъставителя и свидетеля – Р. А. и Н. Г., които лица са участвали при извършване на последващата на 13.10.2025г проверка и са констатирани неизпълнение на дадените от предходната такава задължителни предписания в частта относно определяне в трудовия договор на дните на официалните празници в приемащата държава Ф.. Сроктът на предписанието не е бил спазен и срещу него не е постъпвало възражение. Съдът не е намерил противоречия в доказателствената съвкупност. Показанията на свидетелите се оценени като подробни, логични и добросъвестни, като съвпадат напълно с писмените доказателства. В този контекст е приел, че е налице състав на нарушение по чл. 404, ал. 1 от КТ. Обобщил е, че доколкото предписанието съставлява влязъл в сила административен акт, неговото неизпълнение законосъобразно е санкционирано посредством издаденото НП. Добавено е, че наложената с него имуществена санкция е в минималния предвиден от закона размер и е пропорционална на нарушението.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства и въз основа на тях правилно е приел, че извършеното от жалбоподателя, настоящ касатор, нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ е безспорно доказано от обективна страна. Упреците към структурата на съдебния акт са неоснователни, доколкото формираните изводи са съответни на събраната и анализирана от съда доказателствена съвкупност. Неоснователно е оплакването в жалбата, че съдът е кредитирал едностранно доказателствата в полза на обвинението. Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си за цялостна проверка на законосъобразността на НП. Фактическата обстановка е изяснена чрез съвкупен анализ на доказателствата, като несъгласието на страната с крайните правни изводи на съда не представлява процесуално нарушение.

Въззивният съд правилно е определил правната природа на дадените от контролните органи предписания, обективирани в ПИП № П. от 14.10.2024 г., жалбоподателят не твърди, а и по делото не се установява дружеството-касатор да е възразило срещу тези предписания. При това положение при извършената последваща проверка на дата 13.10.2025г и констатация, че дадените от предходната проверка задължителни предписания, в частност относно определяне в трудовия договор на дните на официалните празници в приемащата държава съгласно чл.3, ал.2, т.3 от Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги не е изпълнено, т.е. е осъществен състава на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ. Нито с текста на чл.19, ал.1 и ал.2, нито с текста на чл.17, ал.2 от сключения Трудов договор с правно основание чл.107р, ал.4, т.1 във връзка с чл.68, ал.1, т.2 от КТ не са определени дните на официалните празници в приемащата държава, т.е. не е спазено изискването на чл.3, ал.2, т.3 от Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги /обн. ДВ бр.2 от 6 януари 2017г/. Предписанието е с преустановителен характер и неговото изпълнение започва да тече от 15.10.2024г занапред. Т.е. на датата на сключване на Трудовия договор между касатор и В. /05.05.2025г/, която дата е след 15.10.2024г /първата проверка/ в който липсва отразяване на дните на официалните празници в приемащата държава, обосновано е прието, че е извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ, тъй като не е изпълнено даденото предписание под №5 от Протокол за извършена проверка от 14.10.2024г.

Съдът правилно е отчетел, че контролните органи са действали в рамките на своята компетентност по чл. 404, ал. 1 от КТ и са спазили всички процесуални срокове и формални изисквания при издаването на АУАН и НП.

Не се споделят изводите на касатор за допуснатото нарушение по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. За да бъде образувано административнонаказателно производство следва да бъде безспорно установено извършено нарушение. В случая, неизпълнението на даденото предписание е констатирано при повторна проверка, резултатите от която са обективирани в Протокол изх. № П./13.10.2025г. Едва след нейното приключване е установено неизпълнението на даденото предписание, поради което АУАН е издаден в законоустановения срок, съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Спазен е и срокът по чл.34, ал.2 от ЗАНН, тъй като датата на извършване на нарушението е датата на сключването на договора между касатор и В. -05.05.2025г. АУАН е бил съставен в интервал от една година от извършване на нарушението, а не от откриването на нарушителя, тъй като на последния му е бил даден срок за изпълнение на предписания от предходна проверка.

Не се споделят изводите за допуснатото нарушение на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т.6 от ЗАНН. Отразяването на обстоятелствата по нарушението и дадената правна квалификация в АУАН и НП е съобразена с изискванията на законодателя.

Неоснователно касатор твърди, че са налице основания за квалифициране на нарушението като

маловажно. В чл.415в от КТ се съдържа специална уредба на маловажните случаи на административните нарушения на трудовото законодателство, която изключва приложението на правилото на чл.28 ЗАНН. Съгласно чл.415в от КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300лв. Т.е за да е приложима нормата, е необходимо нарушението да е отстранено веднага след установяването му, а в процесния случай нарушението не е било отстранено въобще, както се посочи по-горе разписването на клауза чл.17, ал.2 от договора с посоченото съдържание не дава информация за дните на официалните празници в приемащата държава, т.е. не е спазено изискването на чл.3, ал.2, т.3 от Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги /обн. ДВ бр.2 от 6 януари 2017г/.

Съгласно чл.415, ал.1 от КТ който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Определената имуществена санкция в минимален размер е законосъобразно индивидуализирана съгласно критериите на чл. 27 от ЗАНН.

Като е достигнал до същия извод и е потвърдил оспореното НП съставът на СРС е постановил правилно решение, което не страда от релевираните пороци за отмяна и следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство в касационното производство, чийто размер, съгласно чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН и чл. 27 е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя на 130 лева (66, 47 евро). Възнаграждението следва да се присъди в полза на юридическото лице, в чиято структура се намира представляваният от юрисконсулта едноличен административен орган, т. е. в полза на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", която има качеството на юридическо лице съгласно чл. 2, ал. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XX -ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 968/19.03.2026 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав по н.а.х.д. № 1237/2026 г

ОСЪЖДА А.“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и 47 цента).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.